



Podpis rožmberského knihovníka, archiváře a historiografa Václava Březana.

## Dědictví

V posledních lednových dnech roku 1612 vládli na cestách vedoucích do Třeboně nezvyklý ruch. Ze všech stran se valily spousty lidí, kteří se chtěli stát svědky rozloučení s nejslavnějším panským rodem Českého království.<sup>1</sup> Jan Jiří ze Švamberka se postaral, aby se po vlasti i do zahraničí rozletěla zpráva, že na pondělí 30. ledna přichystal velkolepé smuteční obřady k uctění památky posledního Rožmberka. Nový treboňský pán s mnoha úředníky a s přítelem zesnulého Jaroslavem Libštejnským z Kolovrat věnovali přípravám téměř čtvrt roku. Řídili se přáním Petra Voka, aby měl „*pohřeb slavné a knížecí*“,<sup>2</sup> ale mysleli také na budoucnost. Švamberk se chtěl představit české stavovské obci a vznešeným hostům z ostatních korunních zemí, z Rakous a Říše jako důstojný nástupce rožmberských vladařů. Hodlal zvýšit prestiž svého rodu a zároveň ohromit věřitele svým bohatstvím. Velkou část zděděného rožmberského zadlužení tvořily sice štedré odkazy Petra Voka, nicméně úhrn převyšující 400 000 kop zůstal pro Jana Jiřího těžkým břemenem.<sup>3</sup> Ale Švamberk nemínil přiznat své finanční starosti a uspořádal tryznu se skutečně knížecí okázalostí.<sup>4</sup>

Smuteční slavnosti, jež se protáhly na tři dny, začínaly rozloučením v Třeboni. Čtyřicet rytířů vyneslo cínovou rakev s balzamovaným tělem Petra Voka ze zámku a přes náměstí s ní kráčelo k farnímu kostelu svatého Jiljí. Ostatky posledního Rožmberka doprovázel tisícíhlavý zástup šlechticů, měšťanů, duchovenstva i poddaných „*s velikú truchlivostí, lítostí srdce, kvílením a pláčem*“.<sup>5</sup> Za zvuků smuteční hudby, o niž se postarala rožmberská kapela, soubor březnického pána Adama Lokšana z Lokšan a zpěváci z Jednoty bratrské, procházeli smuteční hosté slavnostně vyzdobeným městem. Nad jejich hlavami vlály praporce se znaky rožmberského